

Dijous, 1 de setembre de 2005

Joan Puigcercós

L'oficina contra el frau

Quan el Govern català patia les conseqüències del sinistre del Carmel, no van ser pocs els que van especular que les dimissions no es podien aturar en càrrecs menors i que els secretaris generals o el mateix conseller de política territorial havien de ser cessats. La pressió d'una part de l'opinió publicada va fer que el debat sobre les responsabilitats se situés també en el si del govern i dels partits i grups parlamentaris que li donen suport. Una pressió que es va veure atenuada perquè en el debat parlamentari va saltar aquella baralla dialèctica entre Maragall i Mas sobre el 3% de les comissions. Des d'ERC vam creure que era el moment de tirar endavant una de les iniciatives del programa de l'acord del Tinell, la creació de l'oficina antifrau. L'ombra del dubte que durant anys i anys planava sobre les administracions catalanes i les seves relacions amb l'esfera econòmica privada s'havia d'esvaïr. Cal, doncs, un instrument prou afilat per posar fi a la sensació d'opacitat en la contractació d'obra pública i adjudicacions d'obres i serveis per part de les administracions. Per això no han passat desapercibudes les diferències en l'executiu català de com ha de ser aquesta oficina. El debat estatutari capta bona part del focus públic però la creació d'un ens especialitzat per fiscalitzar, detectar i denunciar el frau és a més d'una promesa electoral d'ERC una necessitat urgent que la ciutadania reclamava. Per què l'aprovació del projecte de llei fa mesos que està encallada al Govern? Perquè el que podríem definir com les inèrcies del passat, és a dir, l'esperit del 3%, aquells que creuen que Catalunya és cosa de dos i més val no encetar guerres de denúncia que tothom pot rebre, ha posat tots els pals a les rodes possibles per impedir l'oficina. Primer adduint problemes legals, després que no podia disposar d'efectius dels Mossos, més tard mobilitzant el municipalisme més eixorc i finalment intentat igualar el projecte subordinant-lo bàsicament al govern. Qui vigila el vigilant? Ho pot fer ell mateix? És clar que no, per això ha de ser el Parlament qui legítimi i aprovi els membres que dirigeixin l'oficina. La transparència del joc polític i administratiu és tan o més important que el mateix Estatut.

(Publicat al *Diari de Girona*)
